

foreslaaet, idet de gik ud fra den Betragtning; at hvis man gik altfor langt ned, vilde Vælgerne paa det laveste Trin af Samfundsstigen blive misbrugte i Magthaverne Hænder. Det gjaldt derfor først og fremmest om at sætte dem i Besiddelse af Valgret, som interesserede sig derfor, og som havde noget Kendskab dertil, og efterhaanden som Tingene arbejdede sig frem, vil ingen hellere end de — det er jeg overbevist om — være med til at faa Linierne trukne længere ned. Naar derfor efter den nu gældende Koloniallov Valgretten var indskrænket til dem, der havde en aarlig Indtægt af 500 vestindiske Dalere, altsaa saadan noget som 2,500 Francs, saa mente vi, at det vilde forøge Vælgertallet ikke saa lidt, naar vi gik ned til Halvdelen. Det vilde i alt Fald delagtiggøre en hel Del Folk derude i at faa Stemmerettens Udøvelse. Hvorfor nu Regeringen og Kolonialraadene ere blevne staaende ved 1,500, ja, det forstaar jeg ikke.

Det næste Punktum i samme Paragraf lyder saaledes: Befalingsmænd og menige af den militære Styrke — altsaa Gendarmerikorpsset efter den fremtidige Ordning, hvis den bliver vedtagen — have ikke Valgret. Jeg studsede lidt over det, og jeg har søgt i Motiverne for at finde en Begrundelse, hvorfor de Folk ikke maatte faa Valgret. Der er jo ingen Fare ved, om de skulde faa Valgret; thi selv om det havde været Meningen, at de skulde have Valgret, saa vilde i alt Fald de menige ikke have faaet det, idet de Lønninger, som her blive normerede for den menige Soldat, ere saa smaa, at han alene af den Grund ikke naar op til at faa Valgret. Men med Hensyn til Befalingsmændene hænder det jo dog, at der er Befalingsmænd i den vestindiske Hærstyrke, som have været derude i adskillige Aar, ja, som have været derude endnu længere, end de behøve at være der for at erhverve Indfødsret her i Landet. Det vilde dog se underligt ud, om en saadan Mand ikke maatte have Valgret derude, fordi han nu en Gang tjener i den vestindiske Hærstyrke som Befalingsmand. Man har jo endogsaa Eksempler paa, at Chefen for den nuværende Hærstyrke derude har været Medlem af Kolonialraadet, og saa vidt mig bekendt endogsaa et meget dygtigt Medlem. Han vilde efter denne Lov være afskaaren fra Valgret derude, og dette synes jeg vilde være uretfærdigt mod de paagældende. Derfor forstaar jeg ikke rigtigt, at man har indsat denne Bestemmelse. En anden Ting vilde det være, om

man kunde indsætte i Loven, at de først efter et vist Tidsrum fik Valgret; her hjemme skal man jo ogsaa opholde sig et Aar i den Kommune eller Valgkreds, man bor i, forinden man kan faa Valgret der. Man kunde jo f. Eks. bestemme, at de paagældende skulde være i Besiddelse af nogen Erfaring med Hensyn til de stedlige Forhold, forinden de fik Valgret. Men rent at afskære dem fra at faa Valgret synes jeg i Virkeligheden er urigtig; jeg synes ikke, vi, der staa her som Repræsentanter for den almindelige Valgret, kunne være det bekendt.

I § 5 har jeg understreget Ordene „hemmelig og skriftlig“. Det er Afstemningen derude, der er Tale om, og denne Bestemmelse har min fulde Tilslutning. Jeg er meget glad over, at denne Bestemmelse er bleven indsat, og hvis den ikke havde været der, vilde jeg beklage det meget. Thi er der noget, de trænge til derude, er det vist dette: at have Lov til at afgive deres Stemme, paa hvem de ønske. Vi have jo følt her hjemme, at en saadan Bestemmelse var nødvendig, men dobbelt nødvendigt maa det være derude, hvor Trykket en Gang imellem føles ret haardt.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) omtalte Resten af Laanet paa 600,000 Kr. Jeg er i det heldige Tilfælde at være enig med det ærede Medlem. Vi tør ikke smigre os med, at alle Mennesker ere enige med os i denne Betragtning, men det turde være, at den Dag kunde komme — hvad jeg haaber —, at den økonomiske Tilstand bliver bedre derude, og saa kunde der jo være Tale om at faa Pengene tilbage. Det var ud fra den Betragtning, at det ærede Medlem for Esbjerg talte, men det vil jeg nu imidlertid ikke lægge Vægt paa; det bør ikke svæve som en Trusel over Hovedet paa Befolkningen eller Kolonialraadet paa St. Croix, at de skulde betale dette Laan tilbage. Nej, det er slet ikke Meningen. Men vi yde jo afdrags- og rentefri Laan til adskillige Kommuner herhjemme i Landet, naar et eller andet af stor og indgribende Betydning skal foregaa. Og paa samme Maade kunde man jo ogsaa skrive dette Laan paa denne Konto og lade det staa der; man ved jo aldrig, hvad Fremtiden kan bringe. Og det kunde dog være, at vi ved en eller anden Lejlighed kunde finde, at det var rart nok, at vi havde noget Bevis for, at vi havde et saadant Krav; det kan jo være, det kunde hjælpe ved en Lejlighed, hvor vi maaske ikke have hverken Lyst eller Lov til at tale med rene Ord. Jeg ønsker